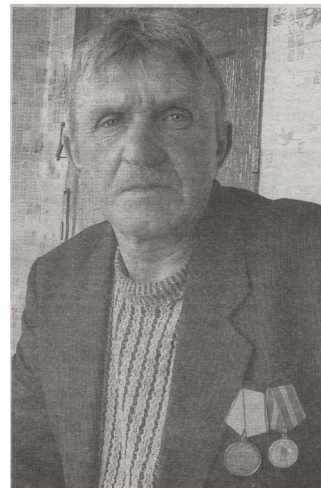

«СПАЧАТКУ СТРАШНА, ПОТЫМ ПРЫВЫКАЕШ...»

Чэрская «васьмігодка», Новалукомльскае ПТВ, Афганістан. У біяграфіі Аляксандра Жылінскага, як і ў многіх яго ровеснікаў, чыё юнацтва выпала на «застойныя» васьмідзясятныя гады дваццатага стагоддзя, шмат падабенстваў. І цяпер гэтыя «вехі біяграфіі» іх трывожнай маладосці, праз якую чорнай рысай пралягла вайна, многім не даюць спакойна спаць па начах.

Мой суразмоўца і так нешматслоўны, зусім замаўкае, калі кранаю тэму афганскай вайны. «Усяго адразу і не прыпомніш. Было шмат баявых эпізодаў. Усё цяпер перамяшалася. Спачатку страшна, але потым прывыкаеш. Пад дэмбель зноў цябе апаноўвае думка, што можаш у любую хвіліну загінуць...» – пачынае свой аповед Аляксандр Жылінскі.

У войска прызвалі ў красавіку 1986 года. Нязвычай спёкай сустрэў беларускага хлопца ўзбекскі горад Фергана, дзе размяшчалася вучэбка паветрана-дэсантных войскаў. Да Афганістана «рукой падаць». Пра тое, што трапіць туды, ведаў з першага дня знаходжання ў часці.

Служыць давялося ў разведроце 345-га асобнага парашутна-дэсантнага палка, які дыслакаваўся ў Баграме. Падраздзяленні палка выконвалі баявыя задачы па ўсёй усходняй частцы краіны. Джэлаалабад, Гардэз, Газні – гэта не поўны спіс месцаў, дзе давялося пабываць Аляксандру падчас службы. У раён аперацый дабіраліся па некалькі сутак калонамі. Рух замаруджвалі частыя падрывы тэхнікі, абстрэлы.

Найбольш запомніліся асобныя эпізоды агульнавайскавай аперацыі ў раёне пакістанскай мяжы, ля населенага пункта Аліхейль. Было гэта зімой 1988 года. На Аліхейлі дэсантнікі сустрэлі і Новы год. Замест ёлкі святочны настрой стварала сасна. З прысмакаў была «згушчонка», якую варылі ў нейкіх афганскіх пасудзінах. У якасці мясцовага далікатэсу елі мяса горнай казы, якую нехта з салдат здолеў упалаваць.

Цяжка даюцца ўспаміны «афганцу», калі гаворка заходзіць пра загінулых таварышаў: «Ля Аліхейля нам давялося сустрэць моцнае супраціўленне «духаў». Тут у іх быў добра абсталяваны ўмацаваны раён. Усё наўкол было замініравана. У нас былі вялікія страты забітымі і параненымі. Самым небяспечным было працэсваць «зялёнку», дзе верагоднасць сустрэцца з ворагам у твар узрастае ў некалькі разоў.»

Па завяршэнні аперацыі ля Аліхейля многія дэсантнікі былі прадстаўлены да ўрадавых узнагарод. Сярод узнагароджаных значыўся і старшы сяржант Жылінскі. Яго дзеянні камандаванне адзначыла медалём «За адвагу». Аднак пакуль узнагародныя дакументы ішлі па інстанцыях, Аляксандр паспеў ужо дэмабілізавацца. Вярнуўся дадому ў маі 1988 года. У Людчыцах яго з нецярпеннем чакалі бацькі.

Заслужаны медалё «За адвагу» былому «афганцу» ўручылі праз некалькі месяцаў. Прыемная навіна заспела хлопца ў камандзіроўцы ў Смаленскай вобласці. На той час ён ужо працаваў на Новалукомльскай ДРЭС. Узнагароджванне адбывалася ў святочнай абстаноўцы ў Лепельскім РДК. Акрамя Аляксандра Жылінскага ўзнагароды атрымалі яшчэ некалькі лепельскіх хлопцаў, што служылі ў Афганістане.

Валерый ТУХТА
На здымку: Аляксандр Жылінскі